

Domund

Con motivo del día del Domund, el movimiento infantil de A. C. de nuestra parroquia organizó diversas actividades.

Colaboraron en la recogida de sellos, plata, limosnas, dibujos, artículos literarios, las siguientes escuelas: Escuelas Pías, H.H. Carmelitas, Colegio Brau, Parvulario Solans, Grupo Liberación, Pereantón (sec. niñas), Ntra. Sra. Fátima, Jardín infancia, Educator, San Antonio, «Niño Jesús», Preparatorio Colegio Oficial, Escuela Parroquial.

Durante el Festival-Domund se recogió gran cantidad de sellos y plata. Las limosnas de nuestros pequeños ascendió a 612'40 pts.

Para el concurso ARTISTICO-LITERARIO se presentaron 128 dibujos, de los cuales merecen destacarse los de los alumnos siguientes: Concepción Sanglas, 13 años (Jardín Infancia). Antonio Martínez, 12 años (Escuela Parroquial) María Isabel Candela, 10 años (Colegio Brau). Jaime Andradas, 9 años (Prep. colegio Oficial). Carmen Bermúdez, 7 años (Grupo Liberación). María Causa, 6 años (Col. Brau). Antonio Casasas, 5 años (Niño Jesús).

De los 28 artículos misionales: Nuria Flaqué, 13 años (Jardín Infancia). M^o Luisa Amat, 12 años (San Antonio). Eulalia Codina, 11 años (Educator). Paquita Sala, 9 años (Liberación). Jaime Pujal, 7 años (Jardín Infancia).

Todos recibirán un premio-recuerdo. Felicitamos a los alumnos seleccionados y agradecemos la colaboración entusiasta de los citados centros de enseñanza, a esta actividad formativa en bien de nuestros escolares.

Café-Restaurante

Salamero

Centro Católico - Tel. 701

Meriendas	Helados
Refrescos	Batidos
Desayunos	Polos

Café de calidad - Licores de marca
Alquiler de toda clase de servicio para Banquetes y Fiestas Familiares

Espiritualitat

Dia dels morts

Totes les coses humanes i mundanes tenen dues cares, o, més ben dit, poden ser mirades de dues maneres. La riquesa té misèries, i molt grans; la glòria, humiliacions, i la fortalesa, flaqueses. La mort ha uns fa paor, a altres enveja, a alguns els té indiferents, i als electes els excita noble desig.

El gust estètic de molt moderns, pervertir, extraviat per falses idees, pinta la mort mirant solament sa part animal; és, de consegüent, per ells l'acte final de nostra existència mundana un acte fastigós i repugnant: la corrupció de la matèria. la terra que es torna terra, els cucs apoderat-se de son menjar exquisit. La poesia dels tals si són capaços de poesia, res troba en l'escena última del drama de la vida; cau el teló i sos ulls carnals, d'una torpesa irracional, res veuen més enllà. I no obstant, el sentiment universal de la humanitat, la naturalesa humana, quan no li manquen son discórrer i sentit propis,

quan la supèrbia no l'encega i anima litzza, revesteix la mort de gran solemnitat i l'alça fins a la sublimitat. Un bell morir tota una vida honora, s'és escrit; i, en efecte, els homes més exigents perdonen a son proïsme tota una vida criminal, quan aquesta acaba amb un acte de generós heroisme. Un acte bo, heroic, en el terme de la vida, redimeix tota una vida dolenta.

Qual serà, doncs, aquest misteri de la mort? Perquè comparant matemàticament, filosòficament, equest acte darrer de l'home amb els que el precediren emanats de la virtut, no s'hi troba cap excel·lència superior, ni distinció entre ells, baix el punt de vista de la moralitat. Però l'instint humà, l'enteniment racional, endevinen aquest misteri i creuen que la mort, darrer acte de la vida mundana, és el primer d'una vida extramundana, i que el qui en sa última hora pren un bon camí, arribarà a bon terme.

L'actualitat té un nom: Culte a la personalitat

El XXII Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica ha quedat clausurat després d'atacs de gran virulència contra els membres del partit que s'oposen a la política de Kruschev, els quals han estat anomenats els «anti-partit» i lligats a la memòria de Stalin. El culte a la personalitat s'havia ja condemnat en el congrés anterior, quan semblava que es volia substituir definitivament la direcció única i omnipotent per una direcció col·legiada. Després Kruschev anà imposant el seu poder i l'assumpte semblava liquidat. Pel que ara s'ha vist, Kruschev continuava tenint enemics poderosos, als quals ha volgut desacreditar unint-los al record de Stalin, a l'ensem que reprenia els seus atacs al culte a la personalitat. Els cronistes diuen que, fins i tot, a Moscú, per primera vegada des del poder absolut de Stalin, el poble parla de política. No obstant, segons sembla, només parla de la política de Stalin.

Kruschev condemna el poder indiscutible i absolut d'un sol home, que disposava lliurement de vides i hisendes; però imposa el poder indiscutible i absolut, també, d'un grup sotmés a les seves ordres. Un grup que identifica amb el partit, perquè, havent designat ell els homes que havien d'ocupar els càrrecs, controla el partit. A tots aquells que difereixen de la seva opinió els dedica els insults més grossos. Fins ara, però, no ha arribat, a eliminar-los físicament. No hi ha dubte de que hem guanyat alguna cosa.

Potser en el fons els problemes de la convivència social són qüestió de «culte». Es a dir, de deixar de donar culte a moltes bestieses —la personalitat, el partit, la consigna política, el poder, el diner, etc. per a donar-ne solament a Aquell, a qui els homes deuen de debó homenatge d'amor i acatament. I per extensió, podríem, també, donar culte no a la personalitat del dictador de torn, sinó a la persona humana sense exclusions de cap mena, ja que fóu per, a tots els homes que Déu acceptà el sacrifici de Crist.